

PROLOG

Siréna seděla na větvi stromu a shlížela dolů na vesnici ukrytou hluboko v lese. Nad dřevěnými střechami ponořenými do noci se táhla křížem krážem lana, která klamně vypadala jako záchranná síť. Ponuré dřevěnice vypadaly stejně, až na jednu, jejíž stěny obrůstal břečťan. Siréna se usmála. Byly na správném místě.

Dveře domu porostlého břečťanem se otevřely a vyšla z nich žena v jednoduchých šatech zahalujících tělo až k patám. V náručí držela několik utěrek a prázdnou skleněnou láhev. Uprostřed malého náměstíčka uviděla jednoho z mužů s kopím. Dívka muži rukama naznačila, že jde spát. Muž jí odpověděl stejným způsobem, jen pohyby rukou, jeho rty se ani nepohnuly.

Sirénu šimrala v nose vůně jehličnanů a musela stisknout hrbolatou větev pod sebou, aby zadržela kýchnutí. Rozhlédla se po větvích borovic kolem sebe a ve tmě rozeznala obličej své spolubojovnic. Oblečené do kusů kůže a látky, ozdobené náhrdelníky a náramky z kamenů, s vlasy spletenými do copů, čekaly nehybně a mlčky na povel velitelky Briny. Ta, s kovovým kroužkem v nose, kývla hlavou na znamení, že vše jde podle plánu.

Siréna si ukazovákem poklepala na ucho a zavrtěla hlavou. Vesničané mají uřezané uši, naznačila Brině. Velitelka začala udílet rozkazy gesty rukou, které si předtím několikrát procvičily. Siréna však nespouštěla oči ze zjizveného místa na mužově hlavě. Žaludek se jí sevřel při pomyslení, že se smrtelníci bojí alkonostů natolik, že jsou ochotni se zmrzačit.

Brina zrovna dvěma alkonostům ukazovala, které nepřátele mají odzbrojit, když vtom větev nalevo od nich zapraskala a celá jednotka vykukla oči. Světlovlasá Eana s tmavou barvou na rtech ztratila na větvi rovnováhu a jen stěží se udržela. Za okamžik se ze vzdáleného stromu zvedla sova a odletěla. Alkonosti strnuli a rychle přemýšleli, jestli je dívka svou nešikovností neprozradila.

Jeden z mužů, kteří s kopím v ruce bránili vesnici, přimhouřil oči. Prohlížel si tmavé větve stromů a hledal něco podezřelého. Bojovnice se nehýbaly a ani nedýchaly.

Muž na okamžik zaváhal, jako by se rozhodoval, zda má jít blíž a ujistit se, že v lese nikdo opravdu není. Nakonec přisoudil pohyb stromu ptákovi, který nyní letěl po obloze. Otočil se k oddílu zády.

Brina se na Eanu přísně zamračila. Světlovlasá žena sklonila tvář a uhnula před velitelčím pohledem.

Alkonosti několik minut čekali, než se vesnice uloží ke spánku, a pak velitelka pokynula oddílu. Alkonosti začali jeden po druhém skákat z větví do tmy.

Eana se chystala skočit také, ale Brina ji rukou zarazila. Pohrozila jí. Světlovlasá pokývala hlavou, jako by chápala, co je v sázce. Upravila si náhrdelník na krku a zahanbeně skočila.

„Neměla jsi ji brát,“ zašeptala Siréna, když s velitelkou osaměly.

„Věděla, do čeho jde,“ oponovala jí Brina.

„Je příliš mladá. Není připravená.“

„Nikdo není předem připravený. Sama to poznáš. Chceme-li létat, nejprve skočíme do prázdna a pak roztáhneme křídla.“

Siréna semkla rty a velitelka se ušklíbala.

„Všichni se bezpečně vrátíme do Pravu,“ slíbila Brina. Rozevřela dlaň a ukázala na vesnici. „Až po tobě.“

Siréna pohlédla do prázdna pod sebou. Dotkla se prstem zlatého náhrdelníku na krku, jako by si chtěla dodat odvalu před bojem, a skočila do tmy. Volným pádem se řítila několik stop dolů a studený vítr jí čechrал tmavé vlasy, jež měla po stranách spletené do drobných copánků. Když se země začala přibližovat, ze zad jí vyrostla křídla. Okamžitě ji přibrzdila a ona vzápětí vzlétla směrem k vesnici.

Přivřela oči a na malou chvíli si vychutnávala let. Na misích se nemohla spolehnout na mnoho věcí, ale její křídla mezi ně nepatřila. Dva obrovské, inkoustově modré padáky ji vždy zachránily, vždy ji podržely, vždy ji vynesly z nejtěžších bojů. Letěla po obloze a těšila se z toho, čím alkonosti byli, než se chopili zbraní – mýtickými bytostmi, které šířily radost a těšily se ze života.